

ลักษณะการเรียนรู้ภาษาอังกฤษของนักเรียนออทิสติก

English Language Learning Characteristics of Students with Autism Spectrum Disorder

ฮัลวาร์ อุทัย^{1*} มาเรีย หาระตี¹ ฮัสนียา มะดีเอระ¹ และวรเวทย์พิสิษ ยศศิริ²
Halwar Uthai^{1*}, Maria Haratee¹, Hasniya Maduereh¹ and Varavejphis Yossiri²

บทคัดย่อ

การศึกษานี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาพฤติกรรมและลักษณะการเรียนรู้ภาษาอังกฤษของนักเรียนออทิสติกตลอดจนเสนอแนวทางในการจัดการเรียนรู้ภาษาอังกฤษที่เหมาะสมแก่นักเรียนออทิสติก กลุ่มตัวอย่างในการวิจัยคือ นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 จำนวน 10 คน และครูผู้สอนรายวิชาภาษาอังกฤษ จำนวน 3 คนจากโรงเรียนศึกษาพิเศษ เขตพัฒนาพิเศษเฉพาะกิจจังหวัดชายแดนภาคใต้ เครื่องมือที่ใช้ในการศึกษาคือ แบบสอบถาม แบบสัมภาษณ์ครูผู้สอนและแบบสังเกตบันทึกพฤติกรรม มีการวิเคราะห์ข้อมูลด้วยค่าเฉลี่ยและวิเคราะห์เชิงคุณภาพแบบพรรณนา ผลการศึกษาพบว่า นักเรียนออทิสติกมีพฤติกรรมด้านการเข้าสังคมมากที่สุด และนักเรียนออทิสติกมีลักษณะการเรียนรู้ภาษาอังกฤษด้านทักษะการฟังและทักษะการพูดดีกว่าทักษะการอ่านและการเขียน ครูผู้สอนควรมีความรู้ความเข้าใจในการสอนนักเรียนออทิสติกโดยตรงและสามารถประยุกต์ใช้กิจกรรมและสื่อรูปแบบต่างๆ เพื่อเสริมสร้างกระบวนการเรียนรู้ทางภาษาและพัฒนาทักษะการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ

คำสำคัญ: นักเรียนออทิสติก กลวิธีการเรียนรู้ภาษาอังกฤษ

Abstract

This paper aimed to study the behavior of students with autism spectrum disorder and their English language learning characteristics as well as to propose policy recommendations and guidelines for an appropriate English language learning management. A sample of 10 students with autism spectrum disorder and 3 teachers of the Regional Special Education School in the Special Development Zone Southern Border Provinces participated. The questionnaire, interview, and classroom observation were employed for data collection which was analyzed by the qualitative descriptive analysis approach. The results revealed that the common problems of the students were social behavior. Their English language learning characteristics on speaking and listening skills was more frequently found than reading and writing skills. Teachers should deeply understand the characteristics of students with autism spectrum disorder and be able to introduce activities and media to enhance the students' learning process and English language teaching and learning development.

Keywords: Students with Autism Spectrum Disorder, English Language Learning Characteristics

¹ นักศึกษาปริญญาตรี สาขาวิชาภาษาอังกฤษ คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏยะลา 95000

² อ., สาขาวิชาภาษาอังกฤษ คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏยะลา 95000

¹ Student, English Program, Faculty of Humanities and Social Sciences, Yala Rajabhat University, 95000

² Lecturer, English Program, Faculty of Humanities and Social Sciences, Yala Rajabhat University, 95000

* Corresponding author: Tel.: 062-6679662. E-mail: address: halwar.u@yru.ac.th

บทนำ

เด็กออทิสติกเป็นเด็กที่มีความต้องการพิเศษที่มีความบกพร่องทางด้านพัฒนาการทางพฤติกรรมการณ์ปฏิบัติสัมพันธ์กับบุคคล การใช้ ภาษา การสื่อความหมายและการควบคุมอารมณ์ ทำให้เด็กพัฒนาการเรียนรู้การสื่อสารได้ไม่สมบูรณ์เหมือนเด็กทั่ว ๆ ไป [1] นอกจากนี้พฤติกรรมเหล่านี้จึงส่งผลถึงการเรียนรู้ในห้องเรียน เช่น การกระตือรือร้นที่จะไปรบกวนเพื่อนในห้องเรียน ทำให้เพื่อนไม่มีสมาธิในการทำกิจกรรมการเรียนการสอนในชั่วโมง [2] และยังส่งผลต่อพัฒนาการด้านต่าง ๆ ทั้งด้านการสื่อสาร การสร้างสัมพันธ์ภาพกับบุคคลอื่น การเข้าสังคมและพฤติกรรมของเด็ก สาเหตุการเกิดภาวะออทิสซึมน่าจะเกี่ยวข้องกับพยาธิสภาพทางสรีระวิทยา (Pathophysiology) ของระบบประสาทกลาง [3] ซึ่งภาวะอาการออทิสซึม เกิดได้กับเด็กทุกเชื้อชาติ ทุกศาสนา ทุกวัฒนธรรมและทุกสภาพครอบครัว เด็กมีพัฒนาการเรียนรู้ที่ช้ากว่าเด็กปกติถึงส่งผลถึงลักษณะการเรียนรู้ทางภาษา จึงมีความบกพร่องในทั้งการพูด การฟัง การเขียน รวมถึงทักษะการอ่านออกเสียงและสะกดคำ สภาวะความบกพร่องดังกล่าวยังเป็นปัญหาในการเรียนภาษาอังกฤษอีกด้วย [4] นอกจากนี้ ลักษณะเด่นของเด็กออทิสติก คือ มีความผิดปกติในด้านภาษา (Atypical Language) เด็กออทิสติกมีความผิดปกติด้านภาษาประมาณร้อยละ 50 ซึ่งมีระดับตั้งแต่ไม่พูด สับสนในการใช้คำ พูดภาษาเฉพาะของตนเองพูดซ้ำหรือพูดเลียนคำพูดผู้อื่น มีประมาณร้อยละ 20 ที่ระดับสติปัญญาที่สามารถพูดและมีพัฒนาการทางภาษาซึ่งเป็นทักษะหนึ่งที่สำคัญต่อการเรียนรู้ [5] เด็กออทิสติกที่กำลังศึกษาในโรงเรียนจำเป็นต้องมีพัฒนาการด้านภาษาโดยเฉพาะภาษาอังกฤษ เพื่อให้เด็กเกิดความคุ้นเคยและเกิดพัฒนาการทางด้านภาษามากที่สุดตามศักยภาพของเด็ก โดยมีเป้าหมายสูงสุด คือ สามารถอ่านออก เขียนได้เนื่องจากกระบวนการจัดการศึกษาในรูปแบบปกติสำหรับเด็กทั่วไปไม่สามารถตอบสนองต่อความต้องการของเด็กที่มีความต้องการพิเศษได้จึงต้องมีกระบวนการจัดการศึกษาที่เหมาะสมกับสภาพของเด็ก [6] การเรียนภาษาอังกฤษสำหรับเด็กออทิสติกจึงเป็นเรื่องยากที่เด็กจะเรียนภาษาอังกฤษในฐานะ ดังนั้น คณะผู้วิจัยได้ตระหนักถึงความสำคัญของการเรียนรู้ภาษาอังกฤษของนักเรียนออทิสติก และมีความสนใจที่จะศึกษาพฤติกรรมของนักเรียนออทิสติก อีกทั้งศึกษาลักษณะการเรียนรู้ภาษาอังกฤษของนักเรียนออทิสติกจากโรงเรียนศึกษาพิเศษ เขตพัฒนาพิเศษเฉพาะกิจจังหวัดชายแดนภาคใต้ และเพื่อเสนอแนวทางในการจัดการเรียนรู้ที่เหมาะสมแก่นักเรียนออทิสติก ตลอดจนการวางแผนในการพัฒนาทักษะการเรียนการสอนภาษาอังกฤษเพื่อเพิ่มโอกาสทางการศึกษาให้เกิดความใกล้เคียงกับนักเรียนปกติมากที่สุด

วัตถุประสงค์

1. เพื่อศึกษาพฤติกรรมของนักเรียนออทิสติก
2. เพื่อศึกษาลักษณะการเรียนรู้ภาษาอังกฤษของนักเรียนออทิสติก
3. เพื่อเสนอแนวทางในการจัดการเรียนรู้ภาษาอังกฤษที่เหมาะสมแก่นักเรียนออทิสติก

ระเบียบวิธีการศึกษา

ในการศึกษาครั้งนี้มีกลุ่มตัวอย่างในการวิจัย คือ ครูผู้สอนในรายวิชาภาษาอังกฤษจำนวน 3 คน และนักเรียนออทิสติกชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 จำนวน 10 คน จากประชากรทั้งหมด 78 คน โดยมีการเลือกกลุ่มตัวอย่างแบบเจาะจง เครื่องมือที่ใช้ในงานวิจัยมี 3 เครื่องมือ ได้แก่ แบบสอบถามมาตราส่วนประมาณค่า 0-5 ระดับ (Likert Scale) แบบสัมภาษณ์และแบบบันทึกสังเกตการณ์แบบกึ่งโครงสร้าง (Semi Structured Interview) ซึ่งแบบสอบถามและแบบบันทึกสังเกตการณ์ใช้กลุ่มตัวอย่างเป็นครูผู้สอนในรายวิชาภาษาอังกฤษ และแบบบันทึกสังเกตการณ์ใช้กลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนออทิสติก นอกจากนี้ ผู้วิจัยยังพื้นที่เก็บข้อมูลจากแบบสอบถาม แบบสัมภาษณ์และแบบบันทึกสังเกตการณ์ของนักเรียนออทิสติก จากนั้นนำข้อมูลมาวิเคราะห์ โดยแบบสอบถามมีการวิเคราะห์ข้อมูลด้วยค่าเฉลี่ย แบบสัมภาษณ์และแบบบันทึกสังเกตการณ์มีการวิเคราะห์เนื้อหาแบบพรรณนา

ผลการศึกษา

งานวิจัยครั้งนี้ศึกษาลักษณะการเรียนรู้ของนักเรียนออทิสติก โดยคณะผู้วิจัยได้เก็บรวบรวมข้อมูลจากแบบสอบถามแบบสัมภาษณ์ และแบบบันทึกสังเกตการณ์พฤติกรรม ซึ่งผลการวิจัยพบได้ตามวัตถุประสงค์ดังต่อไปนี้

1. เพื่อศึกษาพฤติกรรมของนักเรียนออทิสติก

ผลการศึกษาจากแบบสอบถาม

ตารางที่ 1 พฤติกรรมของนักเรียนออทิสติกด้านสังคมตามการประเมินจากครูผู้สอน

พฤติกรรมของนักเรียนออทิสติก	N=3			
	ด้านสังคม	\bar{X}	S.D.	ระดับที่พบเห็น
1. นักเรียนออทิสติกไม่มองหรือไม่สบตาในขณะที่สนทนา		3.7	1.5	บ่อยครั้ง
2. นักเรียนออทิสติกไม่ร่วมเล่นกิจกรรมกับผู้อื่น		3.3	1.3	ปานกลาง
3. นักเรียนออทิสติกไม่ชอบการโอบกอด		2.7	1.1	ปานกลาง
4. นักเรียนออทิสติกไม่สนใจคนรอบข้าง		3.7	1.5	บ่อยครั้ง
5. นักเรียนออทิสติกหัวเราะ ร้องไห้ ไม่สมเหตุสมผล		3.7	1.5	บ่อยครั้ง
6. นักเรียนออทิสติกกรี๊ดร้อง เอาแต่ใจ		3.3	1.3	ปานกลาง
7. นักเรียนออทิสติกชอบแยกตัวอยู่คนเดียว		3.3	1.3	ปานกลาง
รวม		3.39	1.39	ปานกลาง

จากตารางที่ 1 พบว่า พฤติกรรมของนักเรียนออทิสติกด้านการเข้าสังคมแสดงให้เห็นโดยรวมอยู่ในระดับ “ปานกลาง” เรียงตามค่าเฉลี่ยจากมากไปน้อย ได้แก่ นักเรียนออทิสติกไม่มองหรือไม่สบตาในขณะที่สนทนา ไม่สนใจคนรอบข้าง และ หัวเราะ ร้องไห้ ไม่สมเหตุสมผล โดยมีค่า \bar{X} = 3.7 เท่ากัน รองลงมาคือ นักเรียนออทิสติกไม่ร่วมเล่นกิจกรรมกับผู้อื่น ชอบกรี๊ดร้อง เอาแต่ใจ และชอบแยกตัวอยู่คนเดียว โดยมีค่า \bar{X} = 3.3 เท่ากัน และท้ายสุด คือ นักเรียนออทิสติกไม่ชอบการโอบกอด โดยมีค่า \bar{X} = 2.7

ตารางที่ 2 พฤติกรรมด้านปฏิสัมพันธ์ระหว่างนักเรียนออทิสติกกับครูผู้สอนตามการประเมินจากครูผู้สอน

พฤติกรรมของนักเรียนออทิสติก	N=3			
	ด้านปฏิสัมพันธ์ระหว่างนักเรียนออทิสติกกับครู	\bar{X}	S.D.	ระดับที่พบเห็น
1. นักเรียนออทิสติกมีการโต้ตอบระหว่างกัน		3.3	1.3	ปานกลาง
2. นักเรียนออทิสติกมีความตั้งใจขณะครูสอน		3.0	1.5	ปานกลาง
3. นักเรียนออทิสติกสามารถทำตามสิ่งที่ครูสอนได้		3.3	1.3	ปานกลาง
รวม		3.2	3.3	ปานกลาง

จากตารางที่ 2 พบว่า พฤติกรรมในด้านปฏิสัมพันธ์ระหว่างนักเรียนออทิสติกกับครูผู้สอนแสดงให้เห็นโดยรวมอยู่ในระดับ “ปานกลาง” เรียงตามค่าเฉลี่ยจากมากไปน้อย ได้แก่ นักเรียนออทิสติกมีการโต้ตอบระหว่างกัน และสามารถทำตามสิ่งที่ครูสอนได้ โดยมีค่า \bar{X} = 3.3 เท่ากัน รองลงมา คือ นักเรียนออทิสติกมีความตั้งใจขณะครูสอน โดยมีค่า \bar{X} = 3.3

ตารางที่ 3 พฤติกรรมด้านปฏิสัมพันธ์ระหว่างนักเรียนออทิสติกกับกับเพื่อนตามการประเมินจากครูผู้สอน

พฤติกรรมของนักเรียนออทิสติก	N=3			
	ด้านปฏิสัมพันธ์ระหว่างนักเรียนออทิสติกกับเพื่อน	\bar{X}	S.D.	ระดับที่พบเห็น
1. นักเรียนออทิสติกชอบรวมกลุ่มเล่นกับเพื่อน		3.3	3.3	ปานกลาง
2. นักเรียนออทิสติกชอบแบ่งปันสิ่งของให้เพื่อน		3.0	3.0	ปานกลาง
3. นักเรียนออทิสติกสนใจเพื่อนมากกว่าสิ่งของ		3.3	3.3	ปานกลาง
รวม		3.2	3.2	ปานกลาง

จากตารางที่ 3 พบว่า นักเรียนออทิสติกมีพฤติกรรมด้านปฏิสัมพันธ์ระหว่างนักเรียนออทิสติกกับเพื่อนแสดงให้เห็นโดยรวมอยู่ในระดับ “ปานกลาง” เรียงตามค่าเฉลี่ยจากมากไปน้อย ได้แก่ นักเรียนออทิสติกชอบรวมกลุ่มเล่นกับเพื่อน และสนใจเพื่อนมากกว่าสิ่งของ โดยมีค่า \bar{X} = 3.3 เท่ากัน รองลงมา คือ นักเรียนออทิสติกชอบแบ่งปันสิ่งของให้เพื่อน โดยมีค่า \bar{X} = 3.0

ผลการศึกษาจากแบบสัมภาษณ์

ลักษณะและพฤติกรรมของนักเรียนออทิสติกในด้านการเข้าสังคมพบว่า นักเรียนออทิสติกแต่ละคนมีลักษณะและพฤติกรรมที่แตกต่างกัน เด็กจะมีพฤติกรรมซ้ำ ๆ บางคนไม่ชอบการเข้าสังคม ไม่ชอบการโอบกอด ชอบอยู่คนเดียว เด็กบางคนได้ยินเสียงดังไม่ได้ แต่ด้วยสัมผัสของเด็กออทิสติกจะไวจึงทำให้เด็กเกิดความรู้สึกรำคาญเสียงนั้น ส่วนในด้านปฏิสัมพันธ์ระหว่างครูนั้น เด็กจะมีการโต้ตอบระหว่างครูได้ดี ปฏิบัติตามที่ครูสั่งหรือตักเตือนได้เป็นอย่างดี ครูมีการวางตัวเป็นกลาง เน้นการสอนเป็นรายบุคคล มีการชี้เฉพาะเจาะจงไปที่ตัวเด็กของแต่ละบุคคล เด็กสามารถตอบคำถามและทำตามคำสั่งได้ เช่น ให้อ่านบัตรคำศัพท์ บอกความหมายและบอกสีประจำวันของคำว่า “Monday” เด็กสามารถตอบคำถามได้ ทั้งนี้ปฏิสัมพันธ์ระหว่างเพื่อน ส่วนใหญ่เด็กจะมีพฤติกรรมห่างของ ไม่ชอบแบ่งปันสิ่งของ และบางคนมักจะชอบแกล้งเพื่อน เมื่อคนใดคนหนึ่งโดนเพื่อนแกล้งมักจะแสดงกิริยากริตรีอง และแสดงพฤติกรรมก้าวร้าว แต่นักเรียนสามารถจำชื่อเพื่อนร่วมชั้นได้โดยการทำการทำนองเพลง นักเรียนออทิสติกส่วนใหญ่สามารถอยู่กับเพื่อน ที่ไม่เป็นออทิสติกได้

ผลการศึกษาจากแบบสังเกตบันทึกพฤติกรรม

ลักษณะพฤติกรรมของนักเรียนออทิสติกที่แสดงให้เห็นอย่างชัดเจน คือ นักเรียนออทิสติกจะมีปัญหาด้านการเข้าสังคม เนื่องจากเด็กกลุ่มนี้มักจะชอบอยู่คนเดียว ไม่ชอบความวุ่นวาย เด็กไม่สามารถควบคุมอารมณ์ตัวเองได้ จึงทำให้ต้องแยกตัวจากสังคมหมู่มาก เปรียบเสมือนโลกนี้มีแค่ตนเอง บางคนมักจะหลบสายตาในขณะที่สนทนากับบุคคลที่ไม่คุ้นเคย แต่บางคนจะสบตาและเข้าหาโดยการโอบกอด ส่งยิ้ม แม้ว่าผู้สนทนาจะรู้จักหรือไม่รู้จักก็ตาม ปฏิสัมพันธ์ระหว่างนักเรียนกับครูผู้สอน โดยส่วนใหญ่นักเรียนมีการโต้ตอบระหว่างกัน สามารถตอบคำถามและปฏิบัติตามครูผู้สอนได้ เช่น อ่านตามครูผู้สอน บอกความหมาย คำศัพท์ได้เป็นบางคำ บางคนมีอาการเขินอายและไม่กล้าตอบคำถามหรือแม้แต่สบตา และปฏิสัมพันธ์ระหว่างเพื่อนร่วมชั้นพบว่า นักเรียนส่วนใหญ่ไม่ค่อยเล่นกับเพื่อน มักจะเล่นหรือพูดคุยกับตัวเองมากกว่า แต่ลักษณะและพฤติกรรมที่สังเกตเห็นได้ชัดระหว่างเพื่อนคือ มีพฤติกรรมห่างของ ไม่ชอบแบ่งปันสิ่งของซึ่งกันและกัน

2. เพื่อศึกษาลักษณะการเรียนรู้ภาษาอังกฤษของนักเรียนออทิสติก

ผลการศึกษาจากแบบสอบถาม

ตารางที่ 1 ลักษณะการเรียนรู้ภาษาอังกฤษของนักเรียนออทิสติกด้านทักษะการฟังตามการประเมินจากครูผู้สอน

ลักษณะการเรียนรู้ภาษาอังกฤษ	N=3		
	\bar{X}	S.D.	ระดับที่พบเห็น
ด้านทักษะการฟัง			
1. นักเรียนออทิสติกไม่เข้าใจคำสั่งหรือทำตามคำสั่งไม่ได้	3.7	1.3	บ่อยครั้ง
2. นักเรียนออทิสติกขาดสมาธิในการฟัง	3.7	1.3	บ่อยครั้ง
3. นักเรียนออทิสติกชอบฟังประโยคซ้ำๆ	2.7	1.3	ปานกลาง
4. นักเรียนออทิสติกไม่สามารถเข้าใจความหมายของคำ	3.7	1.5	บ่อยครั้ง
รวม	3.35	1.42	บ่อยครั้ง

จากตารางที่ 1 พบว่า ลักษณะการเรียนรู้ภาษาอังกฤษของนักเรียนออทิสติกในด้านทักษะการฟังแสดงให้เห็นโดยรวมอยู่ในระดับ “บ่อยครั้ง” เรียงตามค่าเฉลี่ยจากมากไปน้อย ได้แก่ นักเรียนออทิสติกไม่เข้าใจคำสั่งหรือทำตามคำสั่งไม่ได้ นักเรียนออทิสติกขาดสมาธิในการฟัง และไม่สามารถเข้าใจความหมายของคำ โดยมีค่า \bar{X} = 3.7 รองลงมา คือ นักเรียนออทิสติกชอบฟังประโยคซ้ำ ๆ โดยมีค่า \bar{X} = 2.7

ตารางที่ 2 ลักษณะการเรียนรู้ภาษาอังกฤษของนักเรียนอหิสติกด้านทักษะการพูดตามการประเมินจากครูผู้สอน

ลักษณะการเรียนรู้ภาษาอังกฤษ ด้านทักษะการพูด	N=3		
	\bar{X}	S.D.	ระดับที่พบเห็น
1. นักเรียนอหิสติกชอบพูดเข้าไปเข้ามา	5	1.2	บ่อยครั้ง
2. นักเรียนอหิสติกพูดไม่เป็นคำที่มีความหมาย	3.7	1.5	บ่อยครั้ง
3. นักเรียนอหิสติกพูดซ้ำ	3.3	1.5	ปานกลาง
4. นักเรียนอหิสติกเมื่อต้องการสิ่งใดมักจะสื่อสารด้วยท่าทางแทนคำพูด	3.7	1.3	บ่อยครั้ง
รวม	3.93	1.40	บ่อยครั้ง

จากตารางที่ 2 พบว่า ลักษณะการเรียนรู้ภาษาอังกฤษของนักเรียนอหิสติกในด้านทักษะการพูดแสดงให้เห็นโดยรวมอยู่ในระดับ “บ่อยครั้ง” เรียงตามค่าเฉลี่ยจากมากไปน้อย ได้แก่ นักเรียนอหิสติกชอบพูดเข้าไปเข้ามาโดยมีค่า \bar{X} = 5.0 รองลงมาคือนักเรียนอหิสติกพูดไม่เป็นคำที่มีความหมาย และอหิสติกเมื่อต้องการสิ่งใดมักจะสื่อสารด้วยท่าทางแทนคำพูดโดยมีค่า \bar{X} = 3.7 เท่ากัน และท้ายที่สุด คือ นักเรียนอหิสติกพูดซ้ำ โดยมีค่า \bar{X} = 3.3

ตารางที่ 3 กลวิธีการเรียนรู้ภาษาอังกฤษของนักเรียนอหิสติกด้านทักษะการอ่านตามการประเมินจากครูผู้สอน

ลักษณะการเรียนรู้ภาษาอังกฤษ ด้านทักษะการอ่าน	N=3		
	\bar{X}	S.D.	ระดับที่พบเห็น
1. นักเรียนอหิสติกสามารถอ่านหนังสือได้อย่างคล่องแคล่วว่องไว	1	1.2	ไม่พบเลย
2. นักเรียนอหิสติกมักจะอ่านประโยคซ้ำ ๆ หลาย ๆ รอบ	3.7	1.5	บ่อยครั้ง
3. นักเรียนอหิสติกสื่อความหมายตรงประเด็นจากสิ่งที่อ่าน	3	1.5	ปานกลาง
4. นักเรียนอหิสติกสามารถจำคำศัพท์ได้	3.3	1.3	ปานกลาง
รวม	1.34	1.40	ปานกลาง

จากตารางที่ 3 พบว่า ลักษณะการเรียนรู้ภาษาอังกฤษของนักเรียนอหิสติกในด้านทักษะการอ่าน โดยรวมอยู่ในระดับ “ปานกลาง” เรียงตามค่าเฉลี่ยจากมากไปน้อย ได้แก่ นักเรียนอหิสติกมักจะอ่านประโยคซ้ำ ๆ หลาย ๆ รอบ โดยมีค่า \bar{X} = 3.7 รองลงมา คือนักเรียนอหิสติกสามารถจำคำศัพท์ได้ โดยมีค่า \bar{X} = 3.3 และรองลงมา คือ นักเรียนอหิสติกสื่อความหมายตรงประเด็นจากสิ่งที่อ่าน โดยมีค่า \bar{X} = 3.0 และท้ายที่สุด คือ นักเรียนอหิสติกสามารถอ่านหนังสือได้อย่างคล่องแคล่วว่องไว โดยมีค่า \bar{X} = 1.0

ตารางที่ 4 ลักษณะการเรียนรู้ภาษาอังกฤษของนักเรียนอหิสติกด้านทักษะการเขียนตามการประเมินจากครูผู้สอน

ลักษณะการเรียนรู้ภาษาอังกฤษ ด้านทักษะการเขียน	N=3		
	\bar{X}	S.D.	ระดับที่พบเห็น
1. นักเรียนอหิสติกไม่สามารถเขียนหนังสือเป็นประโยคได้	5	2.1	บ่อยที่สุด
2. นักเรียนอหิสติกเขียนคำศัพท์แบบผิด ๆ	4.3	1.7	บ่อยที่สุด
3. นักเรียนอหิสติกเขียนประโยคผิดไวยากรณ์	5	2.1	บ่อยที่สุด
รวม	4.77	2.01	บ่อยที่สุด

จากตารางที่ 4 พบว่า ลักษณะการเรียนรู้ภาษาอังกฤษของนักเรียนออทิสติกในด้านทักษะการเขียนแสดงให้เห็นโดยรวมอยู่ในระดับ “บ่อยที่สุด” เรียงตามค่าเฉลี่ยจากมากไปน้อย ได้แก่ นักเรียนออทิสติกไม่สามารถเขียนหนังสือเป็นประโยคได้ และเขียนประโยคผิดไวยากรณ์ โดยมีค่า \bar{X} = 5.0 เท่ากัน รองลงมา คือ นักเรียนออทิสติกเขียนคำศัพท์แบบผิด ๆ โดยมีค่า \bar{X} = 4.3

ผลการศึกษาจากแบบสัมภาษณ์

กลวิธีการเรียนรู้ภาษาอังกฤษของนักเรียนออทิสติกในด้านทักษะการฟังพบว่า เด็กส่วนใหญ่สามารถฟังคำศัพท์ในวงจำกัดเท่านั้นและตอบคำถามจากสิ่งที่ครูถามได้บ้าง แต่สำหรับบางคนที่ยังไม่เข้าใจไม่สามารถตอบคำถามนั้น จะมีการเลียนแบบเสียงแทน เช่น ครูถามว่า “สวัสดีวันอะไรครับ” นักเรียนจะตอบว่า “สวัสดีวันอะไรครับ” นักเรียนส่วนใหญ่ไม่สนใจฟังครูเนื่องจากนักเรียนมีสมาธิสั้น ด้านทักษะการพูดพบว่า นักเรียนออทิสติกจะพูดซ้ำและพูดเป็นคำ ๆ ส่วนใหญ่เป็นการพูดเลียนแบบ ทำให้ไม่สามารถพูดโต้ตอบหรือสนทนาเป็นภาษาอังกฤษกับผู้อื่นได้ ส่วนใหญ่สามารถพูดทักทายในชีวิตประจำวันเท่านั้น เช่น Good Morning, Hello, Goodbye เป็นต้น เด็กไม่สามารถถามคำถามและตอบคำถามบางส่วนได้ เนื่องจากมีความบกพร่องในการรับรู้ ส่วนด้านทักษะการอ่านพบว่า นักเรียนส่วนใหญ่อ่านหนังสือภาษาอังกฤษไม่ได้ แต่นักเรียน บางคนสามารถอ่านและสะกดคำได้ในวงจำกัด เช่น D-A-Y อ่านว่า Day และสามารถสะกดวันทั้ง 7 วันได้และรู้ความหมายรวมทั้งสี่ของวัน ทักษะการเขียนพบว่า นักเรียนส่วนใหญ่เขียนตัวหนังสือภาษาอังกฤษไม่ได้ แต่นักเรียนสามารถเขียนตามเส้นประได้ และมีนักเรียนส่วนน้อยเท่านั้นที่สามารถเขียนพยัญชนะ A-Z และเขียนเป็นคำศัพท์ได้ เช่น Cat, Dog, Duck เป็นต้น

ผลการศึกษาจากแบบสังเกตบันทึกพฤติกรรม

กลวิธีการเรียนรู้ภาษาอังกฤษของนักเรียนออทิสติกทั้ง 4 ทักษะ ทักษะการฟังพบว่า นักเรียนออทิสติกทำได้ดีกว่าทักษะอื่น ๆ แต่จะเรียนรู้และเข้าใจความหมายของคำศัพท์ได้แค่วงจำกัดเท่านั้น เป็นคำศัพท์ที่ได้ยินซ้ำ ๆ ทุกวัน ส่วนใหญ่เป็นคำศัพท์จากเวลาเรียนเท่านั้น เช่น Day, Cat, Eat, Good Morning, Good Bye, Hello เป็นต้น นักเรียนส่วนใหญ่สามารถเข้าใจเฉพาะประโยคสั้น ๆ เช่น Sit Down, Stand Up ส่วนในด้านทักษะการพูดพบว่า นักเรียนจะเรียนรู้ทักษะการพูดโดยการเลียนเสียงจากครูผู้สอนมากกว่าการเข้าใจ ส่วนใหญ่จะพยายามพูดตามครูผู้สอนซ้ำ ๆ จะมีเพียงบางคนเท่านั้นที่สามารถพูดแนะนำชื่อและทักทายเป็นภาษาอังกฤษ ในด้านทักษะการอ่านนั้น นักเรียนออทิสติกส่วนใหญ่สามารถอ่านพยัญชนะ และสระได้โดยการเลียนเสียง จะมีเพียงบางคนเท่านั้นที่สามารถอ่านพยัญชนะ สระ และสะกดคำศัพท์บางคำได้ เช่น C-A-T = Cat เป็นต้น และทักษะการเขียนพบว่า นักเรียนออทิสติกมีปัญหาในทักษะนี้มากที่สุด เนื่องจากนักเรียนออทิสติกไม่สามารถเขียนภาษาอังกฤษได้ แต่สามารถเขียนตามเส้นประตัวอักษรได้ บางคนต้องมีการคอยช่วยเหลือตลอดเวลา เช่น สอนจับดินสอดและเอามือฝึกเขียนตามเส้นประตัวอักษรแต่นักเรียนออทิสติกส่วนน้อยที่สามารถเขียนได้โดยไม่ต้องเขียนตามเส้นประและสามารถเขียนคำศัพท์ที่นักเรียนเขียนซ้ำ ๆ และเห็นอยู่เป็นประจำแต่เขียนได้แค่บางคำเท่านั้น

3. แนวทางการเรียนรู้ภาษาอังกฤษของนักเรียนออทิสติก

1. พฤติกรรมของนักเรียนออทิสติก จากปัญหาด้านลักษณะและพฤติกรรมของนักเรียนออทิสติกครูผู้สอนควรพิจารณาลักษณะเด่นและข้อบกพร่องในด้านต่าง ๆ ของนักเรียนแต่ละบุคคลอย่างเข้าใจ ดังนั้น การปรับตัวเข้าหาเพื่อนเป็นสิ่งสำคัญที่ครูควรจัดกิจกรรมสานสัมพันธ์ระหว่างเพื่อนทั้งในห้องและนอกห้องเรียนอย่างสม่ำเสมอ เช่น แบ่งกลุ่มทำกิจกรรมในห้องเรียน และกีฬาสนสัมพันธ์นอกห้องเรียน เพื่อกระชับความสัมพันธ์ระหว่างเพื่อน รู้จักความสามัคคี การให้อภัยและการแบ่งปันซึ่งกันและกัน น้ำใจนักกีฬา เหมือนเด็กทั่ว ๆ ไป ซึ่งครูผู้สอนเป็นปัจจัยสำคัญในการควบคุมเด็ก ให้มีสมาธิในเวลาเรียนเช่นเดียวกัน ครูจะต้องวางตัวเป็นกลาง เน้นการสอนเป็นรายบุคคล เพื่อดึงดูดความสนใจจากสิ่งรอบข้าง และสร้างความเชื่อใจแก่เด็ก นอกจากนี้ การเข้าสังคมถือเป็นสิ่งสำคัญในการดำรงชีวิตประจำวัน ครูผู้สอนควรส่งเสริมการจัดกิจกรรมบ่อย ๆ เน้นให้เด็กมีส่วนร่วมและเข้าร่วมกิจกรรมทุกครั้ง เพื่อที่เด็กจะได้ค่อย ๆ ซึมซับและเปิดรับสังคมใหม่ ๆ มีความสุขกับโลกกว้างสามารถเรียนรู้ยอมรับสังคมภายนอกได้อย่างมีประสิทธิภาพตามความเหมาะสม

2. ลักษณะการเรียนรู้ภาษาอังกฤษของนักเรียนออทิสติก จากปัญหาด้านการเรียนรู้ภาษาอังกฤษของนักเรียนออทิสติกในด้านทักษะต่าง ๆ นั้น ครูควรเริ่มต้นจากเนื้อหาที่ง่าย ๆ ไปสู่เนื้อหาที่ยาก ซึ่งเด็กจะเรียนรู้จากการฟังเป็นอันดับแรก

เริ่มจากฟังเนื้อหาพื้นฐาน เช่น พยัญชนะ สระ และคำศัพท์ง่าย ๆ ใน วงจำกัดที่ใช้ในชีวิตประจำวัน ทักษะการพูดถือเป็นทักษะที่ส่งตรงลงมาจกทักษะการฟัง ดังนั้นครูผู้สอนควรใช้ภาษาอังกฤษในการเรียนการสอน เพื่อสร้างความคุ้นเคยและค่อย ๆ ซึมซับภาษาหรือคำศัพท์แก่เด็กเพื่อให้เกิดการเรียนรู้และช่วยกระตุ้นความจำ ควรใช้สื่อการสอนรูปแบบต่าง ๆ เช่น บัตรคำศัพท์ที่มีรูปภาพประกอบ มีตัวอักษรอย่างชัดเจน และมีสีสันสดใส เพื่อดึงดูดความสนใจและสามารถสร้างจินตนาการให้แก่เด็ก ในส่วนทักษะการอ่านและการเขียนนั้น ควรหมั่นให้เด็กอ่านและทบทวนบทเรียนภาษาอังกฤษอย่างน้อยวันละ 2 ครั้ง เช่น มีการทบทวนพยัญชนะ สระและคำศัพท์ที่ใช้ในชีวิตประจำวัน เป็นต้น รวมถึงครูผู้สอนควรเน้นให้เด็กฝึกเขียนบ่อย ๆ ฝึกเขียนตามเส้นประ ให้การบ้านอย่างน้อยสัปดาห์ละ 2-3 ครั้ง เพื่อที่เด็กจะได้มีพื้นฐานทักษะการเขียน สามารถเขียนชื่อและนามสกุลของตนเองได้เป็นอย่างดี

สรุปและอภิปรายผล

นักเรียนออทิสติกมีพฤติกรรมด้านปฏิสัมพันธ์ทางสังคมมากที่สุด จึงส่งผลให้นักเรียนไม่สามารถแสดงถึงการมีปฏิสัมพันธ์กับผู้อื่นหรือคนรอบข้างให้มาเป็นเพื่อนหรือทำความรู้จักกันในระยะเวลาที่สั้น ไม่มีความสามารถที่จะผูกสัมพันธ์กับผู้อื่น จึงชอบแยกตัวอยู่โดยลำพังในโลกของตัวเอง นักเรียนออทิสติกจึงไม่ค่อยสบตากับคนอื่นที่ไม่คุ้นเคย ไม่แสดงอารมณ์ที่แท้จริงของตัวเองออกมา ซึ่งเด็กจะไม่สามารถแสดงสีหน้าหรือท่าทางให้เห็นชัดเจนว่ามีความสุข มีอารมณ์เศร้า มีความกลัว อารมณ์โกรธ หรือแสดงอารมณ์ไม่สมเหตุสมผล พฤติกรรมเหล่านี้ส่งผลให้นักเรียนออทิสติกแต่ละคนมีการกระตุ้นตัวเองอยู่ตลอดเวลา ซึ่งในแต่ละคนมีการกระตุ้นตัวเองและมีพฤติกรรมซ้ำ ๆ ในแต่ละบุคคลที่แตกต่างกันออกไป ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของพุทธิพิงษ์ เพชรรัตน์ [2] ที่ได้ดำเนินการวิจัยเรื่องการศึกษาพฤติกรรมซ้ำ ๆ ของนักเรียนออทิสติกอายุ 7-10 ปี ในโรงเรียนศึกษาพิเศษ จากการใช้โปรแกรมปรับพฤติกรรมกิจกรรมการเคลื่อนไหว ซึ่งผลการวิจัยพบว่า เด็กออทิสติกบางคนมีอาการอ่อนไหวมาก มีความกลัวและวิตกกังวลมากกว่าเด็กปกติ ถ้าไม่พอใจหรือโกรธแม้แต่เรื่องเล็กน้อยก็จะส่งเสียงโวยวายทันที หงุดหงิดง่าย ควบคุมอารมณ์ตัวเองไม่ได้ ซึ่งพฤติกรรมเหล่านี้ส่งผลต่อลักษณะการเรียนรู้ภาษาอังกฤษของนักเรียนออทิสติก เนื่องจากนักเรียนมีปัญหาในการสื่อสารและสื่อความหมาย จึงทำให้นักเรียนมีความยากลำบากในการเข้าใจภาษาที่เป็นภาษาที่สองหรือภาษาที่สาม ซึ่งปัญหาเหล่านี้ทำให้นักเรียนส่วนใหญ่ไม่เข้าใจและไม่รู้ความหมายคำศัพท์ภาษาอังกฤษมากเพียงพอกับเด็กปกติ ซึ่งสอดคล้องกับแบบเสนอโครงร่างวิจัยของพิกุลทอง แสนตา และพิชญา โพธิ์คง [1] พบว่า เด็กออทิสติกมีปัญหาด้านความเข้าใจภาษาเนื่องจากเด็กกลุ่มนี้มีปัญหาของกระบวนการรับรู้ทางการได้ยิน การฟัง เข้าใจคำพูด ไม่สามารถเชื่อมโยงความหมายจากสิ่งที่เรียนรู้แล้วไปสู่สิ่งที่จะเรียนรู้ใหม่ มีปัญหาด้านความจำ ซึ่งส่วนใหญ่จะเป็นความจำระยะยาวทำให้มีความลำบากหรือมีความจำกัดในการเข้าใจคำศัพท์ต่าง ๆ ดังนั้น ลักษณะการเรียนรู้ภาษาอังกฤษของนักเรียนออทิสติกในแต่ละบุคคลนั้นย่อมมีลักษณะและพฤติกรรมที่แสดงออกแตกต่างกันเนื่องจากภาวะออทิสติกในตัวเด็กมีระดับพฤติกรรมที่ไม่เหมือนกันและยังเป็นบุคลิกเฉพาะตัวที่แตกต่างกันอย่างสิ้นเชิง แต่เมื่อนักเรียนอยู่ในช่วงที่กำลังเรียนเด็กมีปฏิสัมพันธ์ระหว่างครูได้ดีเนื่องจากพวกเขาเกิดความคุ้นเคย ไว้วางใจ และได้รับการอบรม สั่งสอน ปรับเปลี่ยนพฤติกรรมอยู่เป็นประจำ จึงทำให้นักเรียนส่วนใหญ่เชื่อฟัง และสามารถทำตามในสิ่งที่ครูตักเตือนหรือสั่งได้เป็นอย่างดี ซึ่งทั้ง 4 ทักษะ คือ ทักษะการฟัง การพูด การอ่าน และการเขียน แสดงให้เห็นว่าทักษะที่นักเรียนทำได้ดีกว่าคือทักษะการฟังและทักษะการพูด ทักษะที่นักเรียนมีปัญหาในการเรียนรู้ภาษาอังกฤษคือทักษะการอ่านและทักษะการเขียน ทั้งนี้ลักษณะการเรียนรู้ภาษาอังกฤษของนักเรียนออทิสติกทั้ง 4 ทักษะนักเรียนจะต้องเรียนรู้ควบคู่กันไปไม่สามารถที่จะเน้นไปแนวทางใดทางหนึ่งได้ นักเรียนจะสามารถเรียนรู้ภาษาอังกฤษได้ดั่งนั้นขึ้นอยู่กับฝึกฝนของครูผู้สอนและผู้ปกครอง เพื่อให้เด็กมีพัฒนาการทางภาษาที่ดีขึ้น การที่เด็กออทิสติกได้รับการศึกษาในโรงเรียนทำให้เด็กมีลักษณะและพฤติกรรมที่ดีขึ้นอย่างเห็นได้ชัดและสามารถช่วยเหลือตัวเองในสังคมได้ค่อนข้างดี รวมทั้งยังได้พัฒนาความรู้ ความสามารถของเด็กเพื่อที่เติบโตได้อย่างมีประสิทธิภาพ ทั้งนี้ทุกอย่างขึ้นอยู่กับการอบรม สั่งสอน การเลี้ยงดูของพ่อแม่ และครูผู้สอน และรวมไปถึงสภาพแวดล้อมรอบตัวเด็กที่เป็นปัจจัยสำคัญที่จะนำพาการขับเคลื่อนให้เข้าสู่สังคมที่ใกล้เคียงกับคนปกติมากที่สุด

เอกสารอ้างอิง

- [1] พิกุลทอง แสนตา และพิชญา โพธิ์ตง. (ม.ป.ป.). สื่อการเรียนรู้กลุ่มทักษะวิชาการเพื่อการดำรงชีวิตสำหรับเด็กออทิสติก ระดับไอคิว 35-50 กรณีศึกษา ศูนย์การศึกษาพิเศษประจำจังหวัดลาปาง. สืบค้นเมื่อ 15 มกราคม 2561, จาก <http://203.158.166.20/project.manage/data/student/file/55910000000022-0.pdf>.
- [2] พุทธิพงษ์ เพชรรัตน์. (2552). การศึกษาพฤติกรรมซ้ำ ๆ ของนักเรียนออทิสติกอายุ 7-10 ปีในโรงเรียนศึกษาพิเศษจากการใช้โปรแกรมปรับพฤติกรรมกิจกรรมการเคลื่อนไหว. ปริญญาโท กศ.ม. (การศึกษาพิเศษ). กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- [3] Pianglo, R. (2003). *The Special Educator's Books of List*. Second Education. San Francisco: United State of America. Jossey-Bass Publication.
- [4] ผดุง อารยะวิญญู. (2539). การเรียนรวมระหว่างเด็กปกติกับเด็กที่มีความต้องการพิเศษ. กรุงเทพฯ: คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- [5] Graziano, M.A. (2002). *Developmental Disabilities*. Boston: Allyn'and Bacon.
- [6] สิริมา หมอนไหม. (2543). การศึกษาพิเศษ: องค์ความรู้และกระบวนการทัศน์. กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์การศาสนา.